

Tập thơ HỒ DZẾNH

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Bài Hát Ru Em

Ngủ đi, em bé anh yêu,
Phòng em gió sáng dật diu tiếng hoa .
Thu về, mùa đã nghe xa...
Hoàng hôn nhân thế phai nhòa nhớ thương.
Riêng em tóc biếc, môi hường
Vui say bên nõi đoạn trường là anh.
Chiều đôi: cây tạ hồn xanh,
Sương the lảng đảng, hoa cành tả tơi.
Em vui, xuân sắc riêng trời,
Hồn say giấc bướm, miệng cười vẻ hoa.
Em ơi, chiều thế đương nhòa,
Môi khô khôn níu, tên đà nhạt tên.
Bao nhiêu nguyên cũ đương quên,
Bao nhiêu tình cũ đương rền rĩ than.
Tiếng sầu mất giữa nhân gian,
Nàng đi xa lắm và nàng đã vui.
Anh về, lòng góa, tim cô,
Lửa thiêng đem sấy lại đôi lạnh khô.
Gửi em, giấc mộng đầu mùa,
Hoa phai ghi dấu những giờ xót thương;
Anh run, quỳ gối chân giường:
- Em ơi! Cục lạc, thiên đường là em!

Bài Thơ Tặng Vợ

Mình vừa là chị là em
Tấm lòng người mẹ, trái tim bạn đời
Mai này tới phút chia đôi
Hai ta ai sẽ là người tiễn nhau?
Xót mình đã lắm thương đau
Tôi xin làm kẻ đi sau đỡ mình
Cuộc đời đâu phải phù sinh
Nước non chan chứa nghĩa tình, mình ơi!

Buổi Hẹn

Nắng vàng em mới lại
Ôi! ngóng trông sao buồn.
Tôi đi và đứng mãi,
Mắt tìm xa xôi luôn...

Tôi mơ chân trên đường,
Áo màu trong lá thắm;
Đường và cây mát lấm,
Riêng lòng tôi đau thương.

Tôi không hề yêu đương,
Sao sâu tôi vương vương,
Sao tình tôi bát ngát,
Sao hồn tôi thê lương?

Nhẽ nào trên Hà nội,
Ngày vàng chia sáng, tối
Không thấy nắng bay reo,
Em quên gì đến nỗi?

Đây, em tôi đây rồi!
Màu áo mơ da trời,
Mùa xuân bùng môi tươi,
Nắng dồn theo gót bước.

Đôi mắt long lanh cười
- Ôi! đời hôm nay vui,
Chim gió đừng mách nhé!
Ta xé thơ đi rồi...

Cảm Ồ

Mẹ nhỏ của con ơi!

Máu chảy, xuân thơm, mắt lệ ngời,

Vú mẹ đã khô nguồn sữa cũ,

Tình con còn lại bấy nhiêu thôi!...

Hoa Xuân đất Việt nghìn thu nở,

Gương cũ muôn đi rạng rỡ soi.

Uớc nhỏ như xưa mà nững nịu:

"Coong nà coong mẹ, mẹ coong ơi!..."

Cảm Xúc

Cô gái Việt Nam ơi!
Từ thuở sơ sinh lận đận rồi
Tôi biết tình cô u uất lắm
Xa nhau đành chỉ nhớ nhau thôi
Cô chẳng bao giờ biết bướm hoa
Má hồng mỗi tiết mỗi phôi pha Khi cô vui thú là khi đã
Bồng bế con thơ đón tuổi già
Cô gái Việt Nam ơi!
Ngọn gió thời gian đổi hướng rồi
Thế hệ huy hoàng không đủ xóa
Nghìn năm vầng vạc ánh trắng soi
Tôi đến đây tìm lại bóng cô
Trở về đường cũ hái mơ xưa
Rau sam vẫn mọc chân rào trước
Son sắc lòng cô vẫn đợi chờ
Dãi lúa cô trồng nay đã tươi
Gió xuân ý nhị vít bông cười
Ai hay lòng kẻ từng chăm lúa
Trong một làng con đã héo rồi
Cô gái Việt Nam ơi!
Nếu chữ "hy sinh" có ở đời
Tôi muốn nạm vàng muôn cực khổ
Cho lòng cô gái Việt Nam tươi

Chiều Xuân Trung Kỳ

Chiều xuân sang chuyển đò đông
Trai tơ khăn lục, gái hồng thắm môi.
Da sông mát rãi da trời,
Đây mùa xuân bén trên loài cỏ hoa.
Hiu hiu ... chiều ngả tà tà...
Buồn lên xóm vắng, cây nhòa khói xa.
Đời em như một lời tranh
Và gần như tiếng bên đình trẻ reo.
Nghìn thu hội lại một chiều,
Buồn hơn nhớ, nhẹ hơn điều trông mong.
Có tơ giảng mối hai lòng,
Có muôn quan gió lượn trong một người.

Chiều

Trên đường về nhớ đây
Chiều chậm đưa chân ngày
Tiếng buồn vang trong mây
Chim rùng quên cất cánh
Gió say tình ngây ngây

Có phải sầu vụn cổ
Chết trong hồn chiều nay?

Tôi là người lữ khách
Mây chiều khó làm khuây
Ngỡ lòng mình là rừng
Ngỡ hồn mình là mây

Nhớ nhà châm điếu thuốc
Khói huyền bay lên cây

<!-- <div class="audio"></div>

Bài thơ này đã được nhạc sĩ Dương Thiệu Tước phổ nhạc thành nhạc phẩm cùng tên.

Dưới đây là phiên bản do Khắc Triệu trình bày.

<embed width="300" height="61" src="http://static.mp3.zing.vn/skins/default/flash/player/mp3Player_skin11.swf?xmlurl=http://mp3.zing.vn/blog/?MC83Mi8wNzIzYTQwNWE4ODU0ZjZjYmY3MmU2YzYyZmM3MmEyNy5cUlbaBmUsICDN8Q2hp4WeBdUngBdXxLaOG6r2MgVHJp4WeBdUngHdXxmYWxzZQ" quality="high" wmode="transparent" type="application/x-shockwave-flash"></embed> -->

Chị Tôi

Ngày xưa còn nhỏ ngày xưa
Tôi đeo khách bạc lên chùa dâng nhang
Lòng vui quần áo xêng xang
Tay cầm hương nến đình vàng mới mua
Chị tôi vào lễ trong chùa
Hai chàng trai trẻ khăn đũa hai bên
“Lòng thành lễ vật đầu niên
Cầu cho tiểu được ngoài Giêng đặc chồng”
Chị tôi hai má đỏ hồng
Vùng vàng súyt nữa quên bông cả tôi
Tam quan mái ngói chị ngồi
Chị nghe đoán quẻ Chị cười luôn luôn
Quẻ Thần mắt thánh mà khôn
Số này chồng đất mà con cũng nhiều
Chị tôi nay đã xế chiều
Chắc còn nhớ mãi những điều chị mơ
Hằng năm tôi đi lễ chùa
Chuông vàng khánh ngọc ngày xưa vẫn còn
Chị ơi thấy vắng trong hồn
Ít nhiều hương phấn khi còn thơ ngây
Chân đi đếm tiếng chuông chùa
Tôi ngờ năm tháng ngày xưa trở về

Cơn Giận

Có những cơn điên xé được đời,
Những cơn quằn quại máu tanh hôi,
Mà hồn rít lại rồi căng thẳng,
Chờ nuốt không gian xuống khắp người.

Ôi! những bàn tay cấu lấy tay,
Và vò nát ngực, sóng lung lay
Nghìn muôn tia lửa ngẫu trong mắt,
Rung cả thân mình, chuyển cả mây.

Rồi răng, rồi lợi, rồi tim huyết
Tất cả xô dồn... tất cả run...
Gió cát xông lên, mưa bão rít...
Hằng muôn cơn thác trút căm hờn!

Một phút điên cuồng phá thỏa thuê,
Cho sông đau khổ bết tràn trề,
Ai hay hơi máu hồn khi tắt
Cả một trời thương lẳng lẳng về.

Hối hận, Cay, Chua đúng sững bên.
Giọng cười mai mả buốt qua tim:
Tôi mê, châm lửa cho nhà cháy,
Lửa giận nguôi rồi, than tối đen.

Cổ Bài Tam Cúc

Ngày Tết mãi chơi tam cúc
Không hay anh tới sau lưng
Ghé lại gần em mách nước
Kết luôn xe pháo mã hồng
Ồ ván bài em đỏ quá
Đỏ như đôi má ngày xuân
Em có ăn trầu đâu nhỉ
Mà sao người thấy bâng khuâng?
Nắng mới rọi vào song cửa
Rung rinh bóng lá cành doi
Năm ấy em mười sáu tuổi
Trăng tròn – anh chẵn đôi mươi
Từ đó mỗi mùa đào nở
Pháo xe lại rộn cây bài
Có độ anh về, có độ
Vắng anh, em nhớ mong hoài
Mấy chục mùa xuân thấm thoát
Nhớ thương hờn giận chen nhau
Một bức tranh thơ bát ngát
Quý thay cái thuở ban đầu!
Nay tóc đời ta điểm bạc
Bể dâu thời thế phôi pha
Em ạ, cổ bài tam cúc
Vẫn thơm nguyên vẹn tình ta.

Đợi Thơ

Phút linh cầu mãi không về
Phân vân giấy trắng chưa nề mực đen
Khói trầm bén giấc mơ tiên
Bâng khuâng trắng giải qua miền quạnh hiu
Tô Châu lớp lớp phù kiều
Trăng đêm Dương Tử mây chiều Giang Nam
Rạc rời vó ngựa quá quan
Cờ treo ý cũ mây giàn mộng xưa
Biển chiều vang tiếng nhân ngư
Non xanh tha thiết trời thu rượi sâu
Nhớ thương bạc nửa mái đầu
Lòng nương quán khách nghe màu tà huân
Buồn Tư Mã nhớ Chiêu Quân
Nét hoa thấp thoáng ý thần đê mê
Phút linh cầu mãi không về
Phân vân giấy trắng chưa nề mực đen

Duyên Ý

Đừng buồn nhưng cũng đừng vui,
Êm êm nắng nhẹ qua trời rộn mưa.
Hỡi người, tôi nói gì chưa?
Tôi đương sắp nói, hay vừa nói ra?
Trời đừng cho búp lên hoa,
Cho khi gần đến, tôi xa mãi nàng;
Cho tôi thoáng cảm mùi nhang,
Hình dung xa vắng cung đàn rồi thôi.
Chập chờn bướm nửa, hoa đôi
Tình nên chỉ mộng khi đời sẽ thơ.
Ước gì bạn mãi là cô
Để duyên hai đứa bao giờ cũng tươi.
Đừng buồn nhưng cũng đừng vui,
Êm êm nắng nhẹ qua trời rộn mưa...

Giang Tây

Chị về làm dâu nhà tôi,
Từ ngày má chị hồng đôi trúng gà.
Nắng trần chưa nhuộm màu da,
Chị còn giày nhiều, quần hoa như ngày,
Chị người ở mãi Giang Tây
Thi thuyền kết lá, chằng dây đèn cầu.
Nhưng từ chị về làm dâu,
Da tơ nắng sạm, mái đầu gối giăng.
Ôm tôi, chị bảo luôn rằng:
"Chấp trăm Hà Nội chưa bằng quê ta!"
Giang Tây hồ, đất bao la,
Non ngây nước tóc, màu da rợn trời.
Quan hà, từ nháp ly bôi,
Lòng đau nhớ nước qua người chị dâu.
Năm năm mơ hội đèn cầu!...

Giản Dị

Em ăn, em nói, em cười,
Kiếp này không có hai người như em.
Kính thành: quần nhiều, hàng len,
Em tôi: áo trắng, quần đen sơ sài
Ai mà để ý vào ai,
Quần đen lẫn bóng, áo gai lẫn màu.
Trên đời hai đứa yêu nhau
Quần đen hóa đẹp, áo sàu hóa vui.
Tình là hạnh phúc chia đôi,
Hương lan kẻ đá, trăng soi dặm trường...
Đừng mong ước cả Thiên Đường,
Hãy xin lấy nửa tấc vườn vắng hoa.
Tình người bướm lại, ong qua,
Tình tôi con nước, canh gà hắt hiu.
Sầu tôi bờ bến bao nhiêu,
Nếu đời em để sắc điều gây nên...

Giữ Gìn

Một câu ấy nói lên là lá rụng,
Là mây chìm, là gió sẽ thay xanh,
Là cây tươi sẽ mở nụ trên cành
Và chim chóc sẽ bồi hồi nghe ngóng.

Anh thấy gió một chiều thu xao động,
Nghe mơ màng vin nặng mái mây cao,
Trời trở buồn - ai hiểu nghĩa làm sao?
Mây lạc nẻo, tim nghe chùng thất vọng.

Một câu ấy nói lên là rợn sóng
Cả một màu mây kín bốn phương xa;
Trên bao lon của năm tháng sầu qua,
Anh ngậm miệng để chết dần theo Mộng!

Một câu ấy nói lên là tuyệt vọng,
Cây chính mùa, nhưng lá đã quên xanh
Bướm đương vui, nhưng bướm sẽ xa cành,
Một câu ấy nói lên là... hết sống !

Hận Chinh Phu

Ai đã sống như ta thời chói lói,
Lưỡi gươm vàng đâm suốt bản đồ Âu,
Khúc chiến thắng cao lừng trời vọi vọi,
Cờ nguyên nhung mừng đống gió Tây-châu.

Thuở ấy, quân Nguyên áo giáp, nhưng,
Tay hươi hoa kích, đẹp vô cùng,
Ngựa phi nuốt chửng ngày trăm dặm,
Nắng chảy bồi hôi loáng khắp lung.

Tướng Nguyên mồm thét ra hơi lửa,
Tay chỉ thành xa, kiếm rạch trời,
Giấc mộng chinh biên hùng máu đỏ,
Tâm hồn nung nấu vạc dầu sôi.

Sa mạc mênh mông, người thấy đầu,
Gió sương lạnh lẽo, giá băng sầu,
Muôn hồn chiến sĩ trơ như đá,
Đem quẳng ân tình xuống vó câu.

Trăng lạ bao lần soi cảnh lạ,
Mây vàng quan ải, gió biên cương,
Lòng kiêu tham vọng, tràn cao cả
Vẫn rồi, huy hoàng mộng bá vương.

Vua Nguyên trong chín lầu cung cấm,
Đốt nển ngòi xem bức cáo thư,
Mơ bước quan quân ngoài vạn dặm
Vang lừng ngựa hí gió Ba-tư...

"Chiến sĩ một đi không trở lại",
Chiến mã một đi không hề về,
Giáo chỉ đường xông tên vút lói,
Hồ đông máu tím lạnh ngòi tê...

Khúc hát chinh phu rộn khắp đường,
"Ta say trời lạ, khát trùng dương,
Tay ta vói cả vào thiên hạ,
Chặn dưới ngai rồng một Bắc phương."

Nhưng... khúc quân ca bỗng chốc ngừng.
Chiến kỳ vấy máu đắp binh nhưng,

Phải chăng sông Bạch, trời Âu hẹp,
Không đủ gươm thần rộng lóe vung?

Hoa Mẫu Đơn

Mẫu đơn nở cạnh nhà thờ
Đôi ta trình tiết đợi chờ lấy nhau.
Em ạ, quê ta tháp giáo đường
Sáng chiều vẫn vọng những hồi chuông
Ai đi xem lễ tôi đi với
Gió dạo lời kinh toả vấn vương
Con gái nhà Chung xinh đẹp lạ
Đẹp hơn cpn gái phố phường bên
Ngày ngày hai buổi xưa đi học
Mượn lối vườn hoa để gặp em
Tôi nhớ từng viên đá lát thêm
Từng hàng ngói nhỏ mái nhà êm
Cây doi đứng cạnh hòn non bộ
Toả mát đường đi gạch lát nem
Ôi vật vô tri cũng có hồn
Những ngày nắng mới những hoàng hôn
Tình yêu sau trước đều như vậy
Những thoáng vui xen những nét buồn
Chủ Nhật tự nhiên thành buổi hẹn
Gió bay tà áo trắng như thơ
Mẫu đơn nở giữa hai lời nguyện
Phảng phất còn thơm đến bây giờ
Đêm Giáng Sinh này em ở đâu
Nghe chuông có nhớ thuở ban đầu
Ước chi sống lại thời xưa nhỉ
Để trẻ ra và để hẹn nhau

Hoa Xuân Đất Việt

Ta biết Người là hoa xuân đất Việt!
Tuổi xanh thắm nhưng lòng sôi chính huyết,
Tóc bồng bồng nhưng ngút chí Non sông,
Người thềm say vũ bão, khát xung phong,
Mơ chinh chiến vỡ tung lòng tủi cực.

Ôi Nam Việt! Ôi hờn Non nước nhục,
Tám mươi năm đau xót, tám mươi năm!...
Một Giang sơn lầy lụa dẫu thương tâm,
Cả Thế kỷ vắn đen màu bại liệt!
Niên thiếu hỡi, hỡi hồn trai đất Việt,
Đứng lên đi, vì Tổ quốc vinh quang,
Máu Người bồi lên lớp máu lênh lang,
Đời Người họa nhịp đời mãnh liệt.
Mùa xuân sáng bùng reo trong khí tiết,
Ánh lê minh chói lợi nạm sơn hà,
Người đứng lên, làn mắt đăm phương xa,
Tim rung động, tay lần trang Sử đẹp!...
Người phải chết, Người cần tha thiết chết,
Trở về chi, hoa bướm rụng từ lâu.
Sau lưng Người, rền rĩ vạn mồ đau,
Gót đã trở, đây là giờ Đoan tuyệt!...

Niên thiếu hỡi, hỡi hồn trai đất Việt,
Ta cầu mong một buổi sáng tinh sương,
Nén chập chờn, hoa lạnh suốt âm dương,
Đem cung kính đặt lên mồ Chiến sĩ,
Nghe phơi phới khắp năm trời Chính khí
Tiếng Sơn hà vang nhịp khúc Quân ca!
Vì máu thân, Người tươi đã lên hoa,
Mùa Vinh hạnh kết khung đời rực rỡ!

Ta đứng lặng, mỉm cười trong lệ nhỏ,
Lòng băng khuâng thắm vọng bóng ai xa...
Mắt rung rinh ánh Đẹp của Sơn hà!

Lặng Lẽ

Tôi không chọn nắng, cầu mưa,
Nhớ người không cứ về trưa hay chiều.
Tôi yêu vì nắng cây reo,
Bướm bay vô cớ, gió vèo tự nhiên.
Đời tình: hoa thắm thêu duyên,
Tóc mây vắt mộng, mắt huyền gợi mơ.
Em là "người ấy" hay cô
Sầu chung duyên kiếp làm thơ, đủ rồi.
Tôi tin người để tin tôi,
Để tin tưởng mãi rằng đời dễ tin.
Tôi vui lòng sống trong im,
Hồn nương bóng gió, lời chim đến người.
- Yêu là khó nói cho xuôi,
Bởi ai hiểu được sao trời lại xanh?

Lỡ Đò

Nhà em ở cách hai sông,
Muốn qua bên ấy, phải vòng phía non.
Lúa xanh sóng lúa reo cồn,
Cây xanh dẫn lối, lối mòn cỏ tươi.
Chân đi mắt ngoảnh trông trời,
Khẩn thâm: "Thượng-đế phù tôi kịp đò,
Cho tôi mang tám tình thơ,
Gởi người xa mấy lần đò ngắm sông,
Sông xuân hẹn chở hết lòng,
Đò xuân đem hết chờ mong tới bờ.
" Em ơi, anh lỡ chuyến đò,
Chuyến đò thứ nhất, chuyến đò đời anh.
Sông xuân thao thiết màu xanh,
Sông xanh xanh quá, lòng anh lại tàn...

Lũy Tre Xanh

Làng tôi thất đày lưng... tre
Sông dài, cỏ mượt đường đê tư mùa. (1)
Nhịp đời định sẵn từ xưa:
Ươm tơ tháng sáu, lên chùa tháng giêng.
Chợ làng mỗi quý mười phiên,
Đong ngô đổi gạo, trang tiền bằng khoai.
Trong làng lắm gái, thừa trai,
Nên thường có luật, chồng hai vợ liền !
Làng gần đô thị, tuy nhiên
Mắt trong vẫn giữ được niềm sắt son
Lâu rồi, truyền tử, lưu tôn
Mầu duyên ân ái mây còn thoảng bay.
Tôi yêu, nhưng chính là say
Tình quê Nam Việt, bàn tay dịu dàng.
Thơ tôi: đê thắm, bướm vàng,
Con sông be bé, cái làng xa xa...

Chú thích

(1) Trong Hồ Dzếnh. Tác Phẩm Chọn Lọc câu này được sửa thành:
Sông dài, cỏ mượt đường đê bốn mùa

Mái Lều Tranh

Mẹ tôi sống lặng trong làng nhỏ,
Đâu biết thời gian đổi mới rồi;
Lòng vẫn đau buồn thiên vạn cổ,
Nào hay Non nước đã reo vui.

Mồ hôi cứ thấm từng thân áo,
Lưng mãi còng trên lớp bụi đời;
Mẹ vẫn điềm nhiên trong dáng lão,
Vun trồng mấy luống bắp, khoai tươi.

Ngoài kia Niên thiếu ca Xuân mới,
Trong lũy tre xanh, đời vẫn buồn.
Ai biết để lòng yêu một buổi,
Bay về thăm giếng mái cô thôn?

Bao giờ cho sáng lều tranh nhỏ,
Mẹ Việt Nam mừng nước Việt Nam?
Hay vẫn đau buồn thiên vạn cổ,
Những người không biết ánh Vinh quang?

Mẫu Cây Trong Khói

Trên đường về nhớ đây...
Chiều chậm đưa chân ngày,
Tiếng buồn vang trong mây...
Chim rừng quên cất cánh,
Gió say tình ngây ngây,
Có phải sầu vụn cổ
Chất trong hồn chiều nay?
Tôi là người lữ khách,
Mẫu chiều khó làm khuây,
Ngỡ lòng mình là Rừng,
Ngỡ hồn mình là Mây,
Nhớ nhà châm điếu thuốc,
Khói xanh bay lên cây... (1)

Chú thích

(1) Ở đây chúng tôi chép theo bản in đầu tiên của Quê Ngoại năm 1942. Trong những lần tái bản, bài thơ được đổi tên là Chiều và câu cuối được đổi thành:
Khói huyền bay lên cây...

Máu Cờ

Sắc biếc chen lòng dáng huyết tươi,
Lênh lang tuôn ánh thái dương cười,
Dưới cờ, hồn nhỏ tràn như biển,
Trí rộng muôn sông, chấp vạn người.

Sức mạnh nào ngăn Ý chí ta,
Gươm thần khi ngựa máu xông pha?
Một đi -- cái chết nghìn thu nhẹ,
Hát trước câu: "Không trở lại nhà."

Giang sơn một thuở lằm tro bụi,
Kiếp sống vinh gì nợ hắc nô?
Kiếp sống vinh gì, khi thế hội
Đã xoay nghiêng ngựa móng cơ đồ?

Ngựa không thềm nhớ đồng xanh cũ,
Ta há mơ gì chút gió quê?
Cờ (...) tuôn ra bao máu đỏ
Ghi câu non biển: Chết không về!

Mẹ Nhỏ Của Con Ơi!

Chiều xuân sang chuyển đò đông
Trai tơ khăn lục, gái hồng thắm môi.
Da sông mát rãi da trời,
Đây mùa xuân bén trên loài cỏ hoa.

Hiu hiu... chiều ngả tà tà...
Buồn lên xóm vắng, cây nhòa khói xa
Đời em như một lời tranh
Và gần như tiếng bên đình trẻ reo.

Nghìn thu hội lại một chiều,
Buồn hơn nhớ, nhẹ hơn điều trông mong.
Có tơ giảng mối hai lòng,
Có muôn quan gió luân trong một người.

Mưa Ngàn

Tháng tư, nước lũ, mưa ngàn,
Nước xuôi đem hết lá vàng gửi xuôi.
Đường về: sông ngập, cầu trôi,
Lối sang quê bạn xa xôi quá chùng!
Bao giờ nước rút khỏi rừng,
Cho đò ghé bến, cho sông nối cầu.
Cho hai ta được gần nhau,
Cho trăng đứng bóng, đôi đầu chung mơ!
Dưới đây anh đếm từng gi,
Nhắm đôi mắt, mộng: lúc đò cập sông...

Mùa Thu Năm Ngoái

Trời không nắng, cũng không mưa,
Chỉ riu riu rét cho vừa nhớ nhung.
Chiều buồn như mối sầu chung,
Lòng im nghe thoảng tơ trùng chốn xa.

Đâu hình tàu chậm quên ga,
Bâng khuâng, gió nhớ về qua lá dầy.
Tôi đi lại mãi chốn này,
Sầu yêu nổi nhịp với ngày tôi sang.
Dưới chân, mỗi lối thu vàng,
Tình xa lăm lăm, tôi càng muốn yêu.

Mùa Xuân Mới

Non sông đương lúc bùng bùng dậy,
Khí vũ hiên ngang dồn mọi lòng...
Bút hơi, thiêng liêng, Người hãy cháy,
Kiếm thần lia ánh lên từng không.

Ta đứng nơi đây nguyện một lời:
"Non kia dù lở, bãi kia bồi,
Đất thiêng không để dành hai giống,
Linh khí Trời Nam đúc một nòi."

Đây, nửa đời đau thấy dáng xuân,
Đất hoa thở mạnh, gió thom gần,
Ta quàng tay nhỏ ghi Non nước,
Nnhư gã si tình say ái ân!

Người hãy cùng ta dạo cảnh xuân,
Yêu nhau cho bỏ lúc phong trần.
Nhịp đời lên mạnh, hồn ta đẹp,
Thơ ý rung mùa vang dưới chân.

Mưa

Tôi nhớ ngày năm xưa
Mái nhà vang tiếng mưa,
Đang ngày mà hóa tối,
Nước chảy át lời thưa.
Gió tung đầu ngọn mít,
Gió nghiêng thân cây dừa,
Tôi và Hiền ở cách
Vễn vện một giàn dưa.
Tay tôi làm loa miệng,
Hỏi: Hiền ăn cơm chưa?
Chùng nghe không rõ tiếng,
Hiền đáp: hai giờ trưa.
Trời mưa rồi trời mưa,
Sân nhà đầy bong bóng
Hai tôi ngồi mơ mộng,
Đếm mãi vẫn đương thừa.
Bây giờ tôi đã lớn
Ít lúc trông trời mưa,
Như tôi, Hiền cũng lớn
Má đỏ không như xưa.
Bong bóng tàn theo mộng,
Nhân duyên dần hết mùa.
-- Ai như Hiền áo trắng
Loáng thoáng qua hơi mưa?

Muôn Trùng

Tình vạ dậm, tên người yêu chắc đẹp,
Người và tôi xa quá đôi - muôn trùng;
Tôi với người chưa một giấc mơ chung,
Đời viễn xứ nên tình không thấu hết.
Hoài mộng cho tin, nghi ngờ để biết,
Hỡi người duyên, người xa cách muôn trùng,
Đến bao giờ nằm ngủ giấc mơ chung
Cho thơ sáng diễn quanh hồn thắm thiết? (1)
Hỡi người đẹp chưa bao giờ quen biết,
Mắt người lo hay đôi mắt người buồn? (2)
Tóc tơ dài, hay dáng bước thôn thôn (3)
Người có khóc những khi trời rất đẹp?
Rồi một buổi nghe tin người bỗng chết!
Rũ hồn sầu trong một thoáng mong manh,
Tôi về đây, đường ngập bóng thu xanh,
Đem thơ thắm, ủ thiên tình bất diệt!
Tôi hỏi hết lòng sầu hay mắt đẹp? (4)
Xưa tuy xa, nay lại quá muôn trùng!
Hỡi người duyên, người thương nhớ tôi không?
Tôi yêu lắm, dấu tình chưa giải hết.
Và... tôi khóc những khi trời rất đẹp...

Chú thích

Trong Hò Dzénh. Tác Phẩm Chọn Lọc bài này có một số sửa đổi:

- (1) Cho thơ sáng tỏa quanh hồn thắm thiết.
- (2) Mắt người vui hay đôi mắt người buồn?
- (3) Tóc tơ dài, hay dáng vóc thôn thôn
- (4) Tôi hết hỏi lòng sầu hay mắt đẹp?